

Com una foto borrosa

A la gran majoria de ciutadans li costa molt posar-se en situació de poder entendre el que està succeint i ara ja en massa fronts sensibles a la vegada.

Quan algú podia començar a adaptar-se a les retallades i al sotrac de la crisi financera del 2008, la pandèmia del 2020 es va encarregar de no deixar consolidar aquella nova situació. I quan algú començava a entendre la nova realitat que aquest desastre d'abast mundial ha deixat pel futur i també pel present més immediat, esclata el cap d'un dels dirigents polítics més poderosos i envaeix militarment el país veí. Ambdós, països productors i exportadors de molts dels productes de primera necessitat han deixat instal·lada la incertesa, principalment a la nostra Europa, i una realitat que ja estem notant a peu de carrer, de botiga i de benzinera, tot i que no cal ser massa espavilat per preveure que el pitjor encara ha d'arribar, ja que els costos de la cadena alimentària s'hi veuen afectats en cadascun dels seus esglaons.

En fi, entre tot això i d'altres complements que s'hi van afegint, hem arribat a un moment en què podem tenir empenyaments i preocupacions per a tots els gustos i que se superen uns als altres segons la diversitat de tendències i sensibilitats que hi pot haver: el canvi climàtic, la crisi econòmica, el preu energètic, la pandèmia, la guerra a Europa, la salut del català, la persecució i repressió ideològica...

El panorama complet injecta un malestar que, a les pròximes eleccions, pot provocar un bon terratrèmol al Congrés dels Diputats, sobretot quan, a hores d'ara, l'oposició més representativa al govern actual, amb un Ciutadans diluint-se i un PP amb un moll de l'os molt desgastat per la seva sobreactuació en treure pit per la seva part més extrema, és Vox. I és així perquè el nou PP està entre dues imatges a donar: recuperar la seva cara més pura, però marcant diferències de cara a l'extrema dreta, i fugir dels tics més ultranacionalistes de cara als partits independentistes catalans. Tothom sap i veu el que passa. Tothom ho denuncia, però sembla que de seguida oblida quan arriba l'hora de votar o a la cadira d'un despatx.

Tot això, junt amb l'imminent canvi climàtic i el que comporta i comportarà en el futur, és ben bé com una foto borrosa i, potser, obliga a replantejar el paper de les empreses energètiques i de la banca. A més de revisar els topalls dels impostos, per dalt i per baix, de manera que qui tingui més també contribueixi més, sense els mecanismes legals que, només ells, tenen accés per beneficiar-se'n. I també obliga la ciutadania a fer una bona esporgada entre els partits polítics, que és més a l'abast.

Si hi hagués algun interès a intentar apaivagar i reconduir els ànims, es podria començar per una bona gestió dels fons europeus Next Generation?, aplicar-los amb equitat i eficàcia, i no de la manera en què l'Estat distribueix i en fa el seguiment, per exemple, dels pressupostos generals en infraestructures que finalment segons a on es compleixen, amb escreix i tot, i a segons on els compromisos signats es queden en paper mullat.